

ANTI

1/06

Politiikan tutkimuksen
laitos muuttaa s. 5

Antin toilettitesti
s. 8

Heikki Paloheimon analyysi
presidentinvaaleista s. 10-11

Muuttuva Pietari
s. 12-13

ANTI 1/06

PÄÄTOIMITTAJA

Jussi Westinen

TAITTAJA

Viljo Valovirta

TOIMITUSKUNTA

Eveliina Hakulinen

Laura Hult

Julianna Kentala

Kreeta-Maria Kivioja

Niilo Klemetti

Maija Lumme

Maija Meriläinen

Minna-Liisa Nurmilaakso

Juho-Matti Paavola

Riikka Takala

Ilkka Tiensuu

Ilona Vihonen

YHTEYSTIEDOT

Anti-lehti/Iltakoulu ry.

Politiikan tutkimuksen

laitos

Pl. 607, 33101 Tampere;

anti@uta.fi

KUSTANTAJA

Iltakoulu ry

PAINOPAikka

Domus-Offset oy

Politologit - la crème de la crème?

Jussi Westinen

Politiikan opiskelijoihin kohdistuu valtavat odotukset kansakunnan eri kerroksista. Tämän empiirisen havainnon tein viimeistään viime kesänä ollessani töissä kaupan kassalla kotikunnassani. Tutut ihmiset, joita en ollut vuosiin nähnyt, kyselivät uteliaina, mitä opiskelen nykyään.

Vastaus valtio-oppi jätti hämmennyksen kysyjän mieleen, mutta riitti silti tekemään johtopäätöksiä siitä, mitä valtio-oppineet tekevät työksensä. Aiot siis ministeriksi tai presidentiksi tulevaisuudessa, oli tyypillisin kommentti. Sillä hetkellä sai tuntea itsensä tärkeäksi kassapuuhissa: politiikan opiskeleminen on ylpeyden aihe, joten siitä kannattaa kertoa muillekin!

Täysin harhaanjohtavia kommenttien päättelyketjut eivät olleet. Valtio viittaa politiikkaan, ja ministereistä valtaosa on valmistunut valtio- tai yhteiskuntatieteellisestä tiedekunnasta.

Olemme täten potentiaalisia kansakunnan johtajia, mutta politologin inhorealistinen näkökulma palauttaa ajattelun politiikan pilvilinnoista maan tasalle. Eliittiin rekrytoituminen on kaukainen visio, eikä se toteudu pelkän lukeneisuuden avulla. Tärkeimpänä mielessä siintää epäilemättä oman alan töiden saaminen ylipäättään.

Vastaanottavan kuulijan olemus olisi varmaankin vielä enemmän kunnioitusta huokuva, jos politologi kertoisi opiskelevansa diskursiivisia ja retorisia käytäntöjä tai globaalin kansalaisyhteiskunnan eri ilmentymiä.

Korkealentoisilta kuulostavien aiheiden käyttökelpoisuuteen ei kuitenkaan riitä vain satunnaisen kuulijan vakuuttaminen. Myös tulevan työnantajan soisi olevan kiinnostunut yleishyödyllisistä taidoistamme.

Olen huomannut, että yllättävän harva kollegoistani on kiinnostunut ammattipoliitikon urasta. Jos politiikan johtopaikoille ei ole keskuudessamme edes halua, jäämmekö suurinta arvostusta nauttivien ulkopuolelle?

Palkoilla emme ainakaan kykene kilpailemaan monen muun akateemisen kanssa. Tunnetustihan kukaan järkevä ihminen ei tule lukemaan yhteiskuntatieteitä.

Täten rooliksemme jää, tai pikemminkin tarjoutuu, edelleen päteminen retorisin keinoin. Voi aina jättää auki mahdollisuuden ministerin tai presidentin uraan. Niin kauan kuin opiskelee politiikkaa, saa nauttia etuoikeutetusta asemasta, vaikka ei koskaan olisikaan osa makeinta ja täyteläisintä kermaa.

Antin toimitus uudistuu

Vuoden alusta ainejärjestömme pää-äänenkannattajan toimituskunta koki sukupolvenvaihdon. Kaksi viime vuotta lehteä luotsannut Kati Ström-Lepola astui sivuun, ja päätoimittajan paikan otti haltuunsa Jussi Westinen. Myös toimittajakunta vaihtui merkittävästi, ja sen lukumäärä kasvoi. Kiitokset vanhalle toimitukselle kovasta uurastuksesta lehden parissa. Monipuolisen ja viihdyttävän Anti-julkaisun perinnettä on oikein miellyttävä jatkaa.

Heippis! Olen **Sohvi Hämäläinen**, 22-vuotias "valtio-opin opiskelija". Eli tosiasiasa teen kaikkea muuta kuin opiskelen. Toimin tänä vuonna Iltakoulun

virallisena käskynhaltijana ja piiskurina, saattaapa joku moista pestiä nimittää puheenjohtajanhommaksikin. Mielipiteitä löytyy, puhetta piisaa, ja hermoja kuluu enemmän kuin ihmisellä olisi varaa. Vapaa-aikanani ohjaan jumppaa, lenkkeilen, kudon villasukkia, ja kulutan roskakirjallisuutta ja saippuasarjoja. Tai ihan vaan mammin kotosalla poikaystäväni kanssa.

Olen **Marjukka Rissanen**, 21-vuotias, politiikan ensimäinen vuoden opiskelija, ja hoitelen vuoden 2006 hallituksessa laitos- ja ulkosuhdevastaavan pestiä. Olen kotoisin Ylitorniolta, pohjoisen tyttöjä siis, mutta hyvin olen sopeutunut Tampereen leveyspiireille. Lukion jälkeen opiskelin vuoden valtio-oppia ja ruotsin kieltä Luulajan yliopistossa Ruotsissa. Kv. politiikan opinnot kiinnostivat enemmän ja muutin takaisin rajan tälle puolelle, kun opiskelupaikankin sain. Vapaa-ajallaniurheilenjatietytjärkkäilen happeninkejä jäsenistölle muun Iltakoulun porukan kanssa.)

Jos aloitetaan perusmissihymyterkuilla, niin "olen **Laura Hult**, 21-vuotias kansainvälisen politiikan opiskelija ja kotoisin Kuopiosta".

Iltakoulun hallituksessa minulle on napsahtanut sihteerin pesti, jota hoidan ryhdikkyydellä aina kun tietokoneeni jättää pöytäkirjat syömättä. Vapaa-ajallani harrastan liikuntaa aina kun kehtuuttaa, luen jos on pakko ja elän salaista kaksoiselämää varastotyöntekijänä, jos rahat on loppu. Useimmiten siis lusmuun ystäväni kanssa, stressaan tenteistä ja/tai nukun. Ensimmäisen vuoden opiskelijana olen opintojeni suhteen yhtä huoleton kuin siili maitokupilla, mutta tulevaisuudessa

haaveilen tiedottajan urasta: pitää varmaan opetella kävelemään korkkareilla. Tulkaa ihmeessä juttelemaan jos jokin askarruttaa tai jos haluatte keskustella pöytäkirjamallien vallankumouksellisista ulottuvuuksista.

Nimeni on **Helena Jauhiainen** ja vartioin iltakoulun rahoja vuonna 2006. Kansainvälistä politiikkaa opiskelen ensimmäistä vuotta, ja tykkään kovasti koulusta ja kaupungista! Ikää kertyy tänä keväänä jo 21 vuotta. Elämäkokemuksiani olen kasvattanut kierojen ja sisukkaiden savolaisten keskellä ja avarakatseisuutta mm. reissuilla jenkkilöihin. Tykkään kovasti matkustelusta, (erityisesti belgialaisesta) suklaasta ja ruuan laitosta, joiden syömistä kompensoin urheilemalla.

Luonteesta kertovat paljon adjektiivit: positiivinen, ystävällinen ja avoin, toisinaan myös kovin puhelias.

Olen **Maija Mattila**, 23-vuotias valtio-opin kolmannen vuoden opiskelija. Tulen Vaasasta, joskinsukujuuretoivat Hämeessä ja Keski-Suomessa. Lukion jälkeen vietin vielä

pari vuotta Vaasan yliopistossa, missä opiskelin saksan kieltä ja kirjallisuutta. Kopo- ja sopovastaavaksi halusin, koska uskon olevani sopiva yhteyshenkilö niin aloittelijoille kuin vanhemmillekin opiskelijoille, toisaalta joidenkin mielestä tylsät koulutus- ja sosiaalipoliittiset asiat sopivat hyvin hiukan harmaaseen ja vakavaan olemukseeni, vaikka joskus hymyilenkin. Kopo-asioissa näen roolini opiskelijoiden tunteiden tarkkailijana ja välittämisenä eteenpäin esimerkiksi laitoksen henkilökunnalle ja toisaalta myös laitokselta opiskelijoille. Toimenkuvaan kuuluvat luonnollisesti myös Iltakoulun omien tempausten (työelämäpäivä, ekskursio ja sosiaalipuoleen liittyvät tapahtumat) järjestäminen.

Hei, nimeni on **Tapio Juntunen**. Ystävät sanovat minua usein Tapsaksi. Olen 23-vuotias ensimmäisen vuoden kansainvälisen politiikan opiskelija Tampereelta. Roolini

Iltakoulu ry:n hallituksessa on tutor- ja kulttuurivastaava. En ole hyvä kielissä. Pidän toisinaan urheilusta, toisinaan lukemisesta. Olen suuri musiikin ystävä. Kulttuuripuoli on näin ollen minulle eräänlaisen luonnollisenkin kiinnostuksen kohteena. Kulttuuririennnoissa meidän on mahdollista kokoontua bileitä ja muita yöjuoksuja hieman virallisemmissa ja selväpäisemmissä merkeissä. Voisikin sanoa, että kulttuuritoiminta on pieni, mutta relevantti osa Iltakoulun ennaltaehkäisevien iskujen sarjassa vastassaan henkisen rappion ohdakkeisen kurimuksen liitto. Tutorvastaavuuden tiimoilta olen myös innolla mukana toiminnassa. Samalla kun valtiovalta kaikessa viisaudessaan syövyttää oppilaitosten ja näiden sisäisten yksiköiden kenties jo ennaltakin hataraa resurssipohjaa, jää meidän kanssaopiskelijoiden tutortoiminnalle aidosti suuri, joskin näkymätön, vastuu.

Olen **Sofia Vikman**, Iltakoulun netti- ja yrityssuhde-vastaava. Opiskelen valtio-oppia ensimmäistä vuotta, ja kotoisin olen Tampereelta. Lisätietoa saat kysymällä!

Hei! Olen **Niilo Klemetti**, 21-vuotias kansainvälisen politiikan opiskelija ja nyt vastuussa Iltakoulun fyysisestä

hyvinvoinnista eli liikuntasektorista. Tampereelle eksynyt enemmän tai vähemmän lineaarisen elämän myötä, aloittanut nyt edellisenä syksynä opinnot. Henkilökohtaisesti urheilen lähinnä aikaisin aamuisin omilla painoilla kotona tähtien vielä tuikkiessa taivaalla ja aiemmin, ennen omia ainejärjestövuoroja, lenkkeilin säännöllisesti. Suuria intohimoja herättää myös jalkapallo, jonka aktiiviharrastepelaaminen on kuihtunut Tampereelle muuton myötä. Sääli. Pyrin tietenkin nostamaan ainejärjestön liikunnallista aktiviteettia ja innostusta niin monipuolistamalla ainejärjestövuoroja säännöllisin sporttitapahtumin ja turnauksin kuin myös toteuttamaan esitettyjä ehdotuksia. Omana tavoitteena vaikka tällä vuodelle otettakoon 'pehmeiden' käsien saaminen sählyyn, kosketus palloon tahtoo

Olen **Miila Lukkarinen**, Iltakoulun nykyinen kv-, tasa-arvo- ja ympäristövastaava. Olen valtio-opin ensimmäisen vuoden opiskelija, kotoisin Jyväskylästä.

Tampereelle kotiuduin lukion jälkeen vuosi sitten syksyllä, ja viime vuoden työskentelin Tampereen ranskalais-suomalaisessa koulussa pienokaisten parissa.

Olen **Minna Ala-Orvola**, 20-vuotias bilevastaavanne. Olen valtio-opin ensimmäisen vuoden opiskelija ja kotoisin olen maalta, **Vesilahdesta**. Tehtäväni on pitää

huolta iltakoululaisten juhlapuolesta, jottei elämä kävisi turhan tylsäksi kaiken opiskelun keskellä. Bilevastaavan vastuulla on tenttisaunojen ja muiden bilehuvitusten järjestäminen. Bilevastaavalle saa aina myös esittää toiveita ja ehdotuksia siitä, millaisia juhlia Iltakoulun pitäisi järjestää -bilevastaavan saa myös kutsua omiin bileisiin :)

Uusi bilevastaavanne kuluvalle vuodelle 2006 esittäytyy: olen **Sini Männistö**, 21-vuotias valtio-opin fuksityttö, ja horoskoopiltani olen salaperäinen, idealistinen, ennakkoluuloton ja ulospäinsuuntautunut vesimies.

Tampereelle kotiuduin Lahdesta, jossa asuin ensimmäiset kaksikymmentä vuotta elämästäni - oli siis jo aikakin vaihtaa kaupunkia. Toivottavasti tapaan mahdollisimman monia teistä Iltakoulun tulevaisuuhäppeningeissä, niin perinteisissä tenttisaunoissa kuin muissakin bileissä. Helmikuuntenttisaunakeräsituvantäyteen: kiitos siitä, ja jatketaan samaan malliin. Muistakaahan pitää myös hauskaa opiskelujen vastapainoksi, ettei elämä käy tylsäksi! =)

Nyssekiesi - savolaisen kauhu?

Tampereen kaupungin liikennelaitos on tänä vuonna pyrkinyt herättämään mainoskampanjoillaan sympatiaa erityisesti hämäläisheimon ulkopuolisissa kansanosissa, eli myös savolaisissa. Leppoisasti savoa puhuva naishenkilö bussimainoksessa on kuitenkin syntyperäisen savolaisen mielestä yhtä uskottava kuin tamperelainen mäkihyppääjä. Hämäläisen ja savolaisen bussiliikenteen välillä on monta olennaista eroavaisuutta, mikä saa "raahalliseen aateluun" tottuneen kuopiolaistytöksen kauhistelemaan tamperelaista nyssekulttuuria.

Ensiksi, Kuopiossa voi aivan rauhassa myöhästyä bussista. Leppoisaat bussikuskit hiljentelevät pysäkillä odottelemaan henkitoreissaan juoksevaa onnetonta. "Voe tokkiinsa, elekee hättäelkö", on kuskien yleinen periaate.

Toisin on Tampereella: kerran tallustellessani yliopistolta kotiin eräs linja-autopysäkillä matkalla ollut sydämellinen vanharouva pysähtyi nostamaan maahan pudonneen tumpunni,

ja samalla Tampereen seudun sininen salama kaahasi ohitsemme bussipysäkillä. Espanjalaisen maratonjuoksijan elkein tämä rautarouva ponnisteli sadan metrin pikataipaleen bussin vierelle, mutta mitä kuski teki? Kaahasi tiehensä vanhoilla vihreillä jättäen voimiansa äärirajoilla ponnistelleen rouvamme odottamaan seuraavaa onnikkaa. Ja tämä on vain yksi monista todistamistani tapauksista, joissa juoksevan matkustajan havainnut nyssevaltiias jättää käyttämättä oikeutensa pysähtyä.

Entäs sitten asiakaspalvelu? Käyttäessäni toista kertaa Tampereen kaupungin liikennelaitoksen palveluja erehdyin menemään nysseen kahdenkymmenen euron setelin kanssa. Vastaukseksi sain kuskilta ilmeisesti Tapparannan kotipeleissä harjaantuneen karjunnan siivittämän selostuksen: kuski oli vaihtanut kaikki setelinsä pois Keskustorilla, "mikä ei ilmeisesti neitiä liikuta". Asiakaspalvelun aapiseen tutustumaton nyssekuski sai tamperelaista kolikkopolitiikkaa ymmärtämättömän "neidin" boikotoimaan paikallista bussiliikennettä toviksi.

Valoa taitaa kuitenkin olla näkyvissä tamperelaisen nysseperinteen piirissä. Tänä aamuna istuessani linja-autossa kuski bongasi parin sadan metrin päässä pysäkillä jolkuttavan mattimyöhäisen ja vartoi tovin ottaen lopulta puuskuttavan poikaparan kyytiin. Etsin aluksi selitystä punaisista valoista, mutta seuraavat liikennevalotolpat sijaitsivat puolen kilometrin päässä. Eli jos nyssen kapteenilla ei ollut teräsmiesnäköä tai savolaisia sukujuuria, uskon että Tampereen kaupungin liikennelaitoksella voi hämmöttää edessään savolaisen seesteinen tulevaisuus. Voe tokkiinsa.

Eveliina Hakulinen
Hanna Kemppainen

Politiikan tutkimuksen laitos on kulkenut pitkän tien. Metodistikirkon tiloista iloiseen kenkätehtaaseen ja pian kampuksen hellään huomaa aivan uusiin tiloihin. Haastattelimme laitoksemme vaikuttajia kanslistista aina laitoksemme korkeimpaan päättävään elimeen.

Saimme tuta suoranaista kapinaa uusia suunnitelmia kohtaan: verhottomuutta, meluisia putkijalkatuoleja, kylmiä värejä ja epäyhteisöllisyyttä. Mitä? Onko laitoksemme siirtymässä Attilan nahkeasta, mutta kotoisasta, ilmapiiristä suoranaiseen 2000-luvun tietotehtaaseen? Onko meitä huijattu? Kirjaston lainausosaston johtajan Terttu Suomen mukaan ei.

Uusista laitoksen tiloista kirjastolle on varattu kokonaiset kolme ja puoli kerrosta. Poliitiikan laitokselle on puolestaan varattu hieno u-kirjaimen muotoinen tila valokäytävän kera, jonka jaamme sosiologian laitoksen kanssa. Kaikki eivät kuitenkaan ole uutuudenviehätyksen lumoissa. Kanslisti Riitta Lehtimäen mukaan uudesta rakennuksesta pelätään tulevan hengetön, ja monet laitoksen työntekijät olisivat olleet tyytyväisiä jäämään Attilaan. Miksi Attilasta

Putkijalkatuoleja tietotehtaassa - Lopun alkua?

sitten lähdetään? Kirjasto näyttää olevan ainoa todellinen hyötyjä koko projektissa muuttofirmojen lisäksi, jos emme laske hienoa valopihaa varsinaiseksi hokuttimeksi. Reportteriemme mielestä valonheittimet Attilan aulassa olisivat ajaneet lähes saman asian, ja rahoja olisi säästynyt opetukseen tai vaikka kirjahankintoihin.

Vastauksia etsiessämme, päätimme hakeutua laitoksemme ylimmän johdon puheille. Professori Käkönen vertaa uutta kliinistä rakennusta yhteiskunnan tehokkuusajatteluun. Uuden laitoksemme fyysinen muoto korostaa Käkösen mukaan yhteisöllisyyden katoamista, sillä se erottaa henkilökunnan huoneet kauemmaksi toisistaan. Hänen mukaansa Attilan hengessä korostui enemmän opiskeluun ja itsekasvatukseen soveltuvat arvot, kun taas uusi laitos on tehokkuusajatteluun nojaava tietotehdas. Käkönen huomauttaa tontin olevan lisäksi liian pieni koko hankkeelle, eikä hänen mielestään hankkeeseen olisikaan pitänyt ryhtyä ilman lisätonttia.

Iloisen kenkätehtaamme kohtalo ei onneksi ole yhtä kurja kuin laitoksemme kohtalo, Attila pääsee valtion virkamiesten hellimäksi ja saa perusteellisen, sen alkuperäistä henkeä kunnioittavan remontin, brezhneviläisen pintansa peitoksi. Rakennukseen muuttaa valtion virastoja, muun muassa Pirkanmaan ympäristökeskus, ja kaksi muuta.

Myös kanslisti Oksasen mielestä Attila on ollut toimiva kokonaisuus: se sijaitsee keskeisellä paikalla ja toimii tilan puolesta hyvin. Lisäksi hänen oma ovensa pysyy tästä lähtien kiinni ruuhkaisen sijainnin vuoksi. Kanslisti Oksasen sanoin: ilmassa on lopun alkua.

Yliopiston pääkirjasto muuttaa heinäkuun alussa uuteen kiinteistöön Kalevantie 5:een. Pääkirjasto on toiminut Attilassa entisen kenkätehtaan tiloissa vuodesta 1979 alkaen

Elämäntapana yliopisto

Kreeta-Maria Kivioja
Minna-Liisa Nurmilaakso

Yliassistentti Mikko Lahtisesta saa nopeasti tietynlaisen kuvan: akateemisen maailman syövereihin vajonnut pohdiskelija, jolla tuntuu olevan sanansa sanottavana niin valtio-opillisista kuin filosofisistakin kysymyksistä. Juuri sellainen hän onkin, kulttuurin sekatyömies, joka kahden kahvipannullisen ja katolisen polyfonisen musiikin voimin haluaa vain tehdä työtään rauhassa.

Ei olisi itse asiassa lukioikäisestä Mikko Lahtisesta uskonut, että jonain päivänä pojalla on tohtorin paperit taskussa. Pojankloppina Lahtista kiinnosti enemmän bingon pelaaminen kuin koulunkäynti. Lahtisen maailma muuttui täysin, kun hän aloitti valtio-opin ja filosofian opinnot Tampereen yliopistossa.

Akateeminen maailma oli hänelle vapauden täyttymys. Filosofian ainejärjestö oli enemmän hänen näköisensä, sillä Iltakoulu keskittyi liikaa opiskelusta irrottautumiseen. Filosofian ainejärjestössä opiskelijat organisoivat keskenään toimintaa, joka liittyi tiiviisti heidän opiskeluunsa. Erityisesti Lahtinen nautti epämuodollisesta ja rajoja rikkovasta ilmapiiristä laitoksen professoreiden ja opiskelijoiden

välillä. Se innoitti Lahtista ystävineen perehtymään filosofiaan entistä

erilaisia julkaisuja. Tässä hengessä sai alkunsa jo 13 vuotta ilmestynyt niin & näin -filosofinen aikakauslehti, jonka päätoimittajana Lahtinen toimii.

Työ ja vapaa-aika ovat Lahtisen elämässä kietoutuneet tiiviisti yhteen. Hän ei vietä lomia vaan mieluiten puuhastelee keittiönpöytänsä ääressä päivästä toiseen. Aikaa jää myös vaimolle ja lines-tyttärelle: ehkä sen takia kotona

työskentely onkin Lahtiselle erityisen mieluista.

Työn lomassa katolinen polyfoninen musiikki vaihtuu amerikkalaisiin rokkimimmeihin, ellei sitten ole luentoja yliopistolla. Yliopistotyössä hän nauttii akateemisesta vapaudesta, monipuolisuudesta ja kaikenlaisten rajojen rikkomisesta. Yliopiston tämän hetkinen kehitys ei miellytä Lahtista. Hän harmittelee, että yliopisto on yhä kapeammin ymmärretty laitos, jolta vaaditaan tulostavasti.

– Yliopisto on yhä enemmän erikoistumista ja kehittymistä vaativa pulju, jossa ihmiset taistelevat ja yrittävät selviytyä. Resursseista kamppailu tuo ihmisten huonoimmat puolet esiin, Lahtinen summaa.

Lahtisen suuri intohimo on kirjallisuus; hänen mukaansa kaikkea voi peilata ja tutkiskella kirjallisuuden kautta. Kirjoja kasaantuu lisää jopa toista tuhatta vuodessa. Lempikirjailijoikseen hän listaa miettimättä Aristoteleen, Machiavellin, Marxin, Freudin ja Shakespearen. Aamun sanomalehtikin on vaihtunut kirjaan yksinkertaisesti siksi, että nykymedia ei miellytä Lahtista.

– Lehdistö kirjoittaa yhä lyhyempää juttua, kappaletta ja virkettä. Oletetaan, että ihmisillä ei ole aivoja eikä keskittymiskykyä, Lahtinen kauhistelee. Uutispimennossa Mikko Lahtinen ei silti elä, sillä maailman tapahtumia hän seuraa tiiviisti Internetistä. Tällä hetkellä aika on kuitenkin kortilla, sillä hän haluaa saada Snellman -kirjan käsistään. Mielessä siintää jo seuraava projekti: suomalaisen kulttuurihistorian kirjoittaminen yhden miehen työnä.

Iltakoulun kuvakollaasi

Hyvinpukeutuneet palkittiin ja huonosti varustautuneita rangaistiin asianmukaisesti. Esimerkkeinä vasemmalla Elli ”Ginger” Hiironen sekä Matti ”Kovempaa!” Kahra.

Pikkujoulut

Tämänvuotisten Iltakoulun pikkujoulujen teemana olivat elokuvat.

Kevät on edennyt jo pitkälle ja on aika Antin toimituksen palauttaa mieleen kuluneen lukuvuoden tapahtumia. Tässä parhaita paloja. Erityiskiitos kuvia toimittaneille Teea Niemelle (juhlakuvat), Antti Säipälle (splättisfotot) sekä Emilia Savolaiselle.

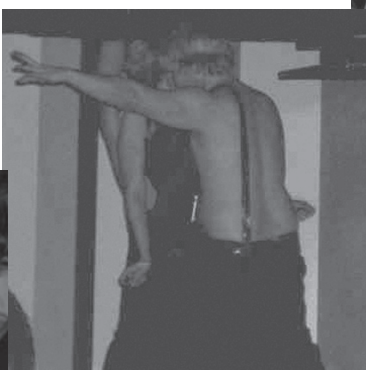

Vuosijuhlat alkoivat rauhallisissa tunnelmissa. Isäntäpari Juho-Matti Paavola ja Anni Valovirta toivottivat juhluvieraat tervetulleiksi. Illallisen jälkeen Sami Takala ja Pelimiehet tahdittivat tansseja.

Ohjelmaan kuuluivat kansanedustaja Piia Viitasen ja Iltakoulun puheenjohtaja Emilia Savolaisen pitämät juhlapuheet sekä näyttelijätyön laitoksen opiskelijoiden Kekkös-show.

Vuosijuhlat

Innokkaimmat juhlijat jatkoivat aamuun asti.

Paintball- sunnuntai

Syksyllä pidettyyn värikuulasotaan osallistui lähinnä miehiä, mutta mukaan uskaltanut myös lapsisotilaaksi luultu Kati Ström-Lepola.

Julianna Kentala

Jostakin kumman syystä tarve olonsa helpottamiseen saattaa yllättää useammin, kun viettää yöaikaansa kotisänkynsä sijasta hieman railakkaammin. Siksi saniteettitilojen roolia juhlapaikan valinnassa ei tulisi lainkaan väheksyä. Anti suoritti toisenlaisen empiirisen tutkimuksen Tampereen ravitsemusliikkeisiin.

Yo-Talo

Tilaa on, mistä johtuen vessassakin on välillä suhteellisen hyvät bileet. Suuri osa WC:n asiakkaista on paikalla viettämässä piknikkiä, toisin sanoen nauttimassa nestemäistä evästä omista pulloistaan. Ihmismäärästä huolimatta jonoa ei siis juuri ole. Tunnelma on leppoisa, ja salmiakkikossua tarjoava tyttö kruunaa vierailun. Vielä kun musiikki kuuluisi, niin ei oikeastaan tarvitsisi lähteä pois ollenkaan.

Arvosana: 🚽🚽🚽🚽🚽

Groove

Väritys miellyttää, pinkkiä on käytetty sopivasti eli liikaa. Ahtaudesta huolimatta ruuhkaakaan ei ole liikaa, mikä johtuu vain siitä, ettei se baari nyt ainakaan liian täynnä ole. Automaattisesti paperia syöttävän käsipaperilaitteen tarkoituksena on ilmeisesti säilyttää asiakkaita vieressä seisoskelevien riemuksi, missä se täyttääkin paikkansa täydellisesti. Jonottaminen sujuu mukavammin, kun naureskelee muille ihmisille. Yksi lisäpiste tahattomasta komiikasta.

Arvosana: 🚽🚽🚽🚽🚽

Sokeri

Ovesta näkyy läpi, joten ohi kulkeville miehille tarjoutuu elämänsä tilaisuus vilkuilla, miksi niillä naisilla aina kestää se nenän puuterointi niin kauan. Kiusaus on ilmeisen suuri, sillä käsiä pestessään tuntee jatkuvasti silmien porautuvan selkäänsä. Ehdottomana plussana on mainittava se, että vessassa sijaitsee sohva. Tosin se on aina varattu vähintään kahden humalaisen tytön itkuiselle tilitykselle milloin mistäkin kriisistä. Elämän pienet ilot ja suuret vastoinkäymiset, oih ja voih. Sokeri myös hemmottelee juhlijoita hiuslakalla.

Kokemus oli muuten kaikin puolin mainio, jos ei lasketa sitä, että kuulin tahtomattani katkeran tarinan kahden sellaisen ihmisen erosta, joiden elämä ei kiinnosta minua pätkäkään. Sain myös hiuslakkaa silmääni ja olin tukehtua, sillä kukaan kyseistä tuotetta lainanneesta ei osannut käyttää sitä muutoin kuin aivan liikaa. Ehdottomana miinuksena kokemuksessa on tosin muistettava myös todeta se, että kyseinen WC sijaitsee Sokerissa.

Arvosana: 🚽🚽🚽

Onnela

Jonkun tuomiopäivän insinöörin mielestä oli varmaankin hauska jekku, että vessat sijaitsevat kaksi kerrosta alempana kuin esimerkiksi tanssilattia. Kun sinne vihdoinkin koko baarin lävistävän via Dolorosan jälkeen löytää, jono paljastuu niin pitkäksi, että tekisi mieli alkaa välittömästi haastaa riitaa. Onneksi miesten vessan jono on lyhempi, ja siinä seisoskelevat ovat suopeita auttamaan naista hädässä (välillä tosin vähän liiankin kirjaimellisesti).

Naisten vessassa on vaikea päästä pesemään käsiään, sillä toinen hana ei toimi, ja ainoa peili sijaitsee hanojen edessä. En halua uhmata kosmetiikkaa väärinkäyttäviä humalaisia naisia, joten työdyn pyyhkimään käteni erään peilin edessä keikistelevän blondin paitaan ja poistumaan pikaisesti paikalta.

Arvosana: 🚽🚽🚽

Kahdet kasvot:

Hurraa hurraa, vessaan johtavan käytävän ilmaispostikorttitelineestä löytyy Timo Soinin vaalikortteja! Itse WC-tilat ovat kuitenkin käsittämättömän ahtaat. Kopista ulos tunkeva nainen tahtoo aivan välttämättä avata oven niin auki kuin sen saa. Tämä onnistuu vain hakkaamalla minua ovella monta kertaa ja tarmokkaasti. Hetken kipua ja rouvan mulkoilua siedettyäni pakenen takaisin käytävään odottamaan, että tämä keski-ikäinen raivotar saa kätönsä puhdistettua rauhassa. Timo Soinista bonusta, mutta runsaasti toivomisen varaa olisi kuitenkin muiden asiakkaiden yhteistyöhalukkuudessa.

Arvosana: 🚽🚽

Apple

Vessoja on vain yksi, eikä jono etene millään. Syy siihen, miksi jokainen edessäni jonottaja viettää sisällä vähintään kymmenen minuuttia selviää, kun tuskaisen odotuksen jälkeen vihdoinkin pääsen sisälle: täällähän haisee ihan laittomille ainesosille! "Uskaltaako tähän istua?"-linja jatkuu tuttuna ja turvallisenä, aivan kuten alakerran Cafe Europassakin. Bajamajassakin on viihtyisämpää. Teen varmasti ennätyksen selviytymällä alle minuutissa ulos.

Arvosana: 🚽

Roskia riittää jokaiselle

Maija Lumme

Kuulin pari vuotta sitten Roska päivässä -liikkeestä. Idea on hyvä ja yksinkertainen. Jos jokainen poimisi yhden, jonkun toisen maahan heittämän, roskan ja laittaisi sen asianmukaisesti roskikseen, ympäristö siistiytyisi kuin itsestään. Minä poimin roskan päivässä aina, kun muistan. Täytyy myöntää, etten aina muista ja täytyy myöntää sekini, että yleensä valitsen suhteellisen siistin roskan. Ammattilaisten apajia en uhkaa, eihän heitä nytkään ole riittävästi ainakaan kauniin opiskelukaupunkimme kaduilla lojuvien jätteiden kimpussa. Tietysti toivon, ettei niitä sinne oltaisi koskaan heitettykään, mutta ei ole olemassa minun ja jonkun muun roskaa. Vastuu on yhteinen, ja se painaa jokaisen harteilla.

En väitä, ettenkö itse koskaan nauttisi take-away -kahvia, tai että olisin aina täydellinen luonnonystävä, mutta olennaista on se, että jokainen ajattelee silloin tällöin omia

kulutustottumuksiaan ja yliopiston roolia Suomen luonnon, ja maapallon hyvinvoinnin, puolestapuhujana. Pienet teot voivat tuntua riittämättömiltä, mutta luovuttaminen ei auta ketään. Sitkeä parempien tapojen opetteleminen tuottaa tulosta hiljalleen, ensin omalla kohdalla ja sitten kaverinkin.

Roskan sieppaamisesta tulee helposti samanlainen tapa kuin omien jätteiden kierrättämisestä. Kerran kun sen aloittaa, tuntuu suorastaa mielettömältä laittaa jätteitä väärin ämpäreihin. Kaikkien taloissa ei kierrätyspistettä välttämättä ole, mutta jokaisen matkanvarrelta löytyy taatusti ainakin yksi poimittavaksi kelpaava roska! Kaupungissa löytyy kierrätyspisteitäkin aika mukavasti: mikä sen hauskeempaa kuin tehdä luonnolle ystävällinen teko ja samalla itse haukata vähän happea.

En haaskaapalstametrejä luettelemalla tapoja, joilla yliopistomme voisi meidän jokaisen kohdalla muuttua ekologisemmaksi. Tiedän, että kollegaopiskelijani ovat fiksuja

ja todennäköisesti niksit jo aivan tuttuja. Aina voi kuitenkin siivota omat jälkensä vähän paremmin ja kuunnella, kun luonto kiittää. Yliopiston pitää olla tällä saralla olla vahva suunnannäyttäjä, sillä ihmisen tulevaisuuden kannalta luonnonsuojelu on tärkeämpää kuin mikään muu toiminnan alue.

Tästä hetkestä haastan Sinut ja itseni miettimään joka päivä sitä, miten arkemme sujuu. Voisinko pienin muutoksin, itseäni kovasti vaivaamatta, muuttaa omia tapojani vähän vihreämmiksi? Olen aivan varma, että se onnistuu Sinulta ja minulta oikein hyvin.

Poikkeukselliset vaalit loivat uusia asetelmia

Jussi Westinen

Alkuvuonna käydyt presidentinvaalit olivat politologin näkökulmasta varsin mielenkiintoiset. Porvaripuolueiden yhteisrintama presidentinvaalien toisella kierroksella oli jopa ennakoitua vahvempi. Selkeästi esille tullut vasemmiston ja oikeiston vastakkainasettelu toi mukanaan täten monia kysymyksiä pääpuolueiden välisistä suhteista ja yhteistyökuvioista. Anti päätti tiedustella, minkälaisia mietteitä vaalit herättivät politiikan tutkimuksen laitoksella.

Laitoksemme valtio-opin professori Heikki Paloheimo näkee porvarillisen yhteistyön poikkeuksellisen verrattuna aikaisempiin presidentinvaaleihin, joissa muut vastakkainasettelut ovat olleet hallitsevia.

– Porvarien yhteistyö ja vasemmisto-oikeisto -teema olivat näissä vaaleissa harvinaisen näkyviä ja vahvoja: vastaavaa ei ole aikaisemmin tapahtunut. Vuoden 2000 vaalien toisella kierroksella asetelmaa hallitsi jako maaseutuun ja kaupunkiin Esko Ahon ja Tarja Halosen välillä. SDP ja Kokoomus ovat puolestaan monesti tehneet yhteistyötä toisen maailmansodan jälkeisissä presidentinvaaleissa.

Vaalien toisen kierroksen jälkeen sekä Kokoomuksen että Keskustan puolelta kehuttiin hyvin toiminutta kenttäyhteistyötä. Paloheimo kertoo yllättyneensä monien johtavien keskustalaispoliitikkojen avoimesta

ja vahvasta tuesta Kokoomuksen ehdokkaalle Sauli Niinistölle. Hänen mielestään Keskustan ja Kokoomuksen osittain erilaiset arvopohjat ja poliittiset realiteetit saattavat synnyttää ongelmia, jotka voivat estää keskusta-oikeiston yhtenäisyyttä:

– Puolueilla on erilaiset profiilit, vaikka niiden välillä on yhteneväisiäkin näkemyksiä. Esimerkiksi suhtautuminen kansainvälisyyteen poikkeaa niiden osalta. On ilmeistä, että Niinistön vahvasti esille tulleet Nato-kannat poikkesivat monen keskustalaisen käsityksistä. Nyt on myös väläytelty mahdollista porvarihallitusta, mutta työmarkkinajärjestöjen, erityisesti SAK:n, vahva rooli hankaloittaa sen toimimista. Tutkimuksissa on todettu, että porvarihallitukset ovat lyhytikäisempiä niissä maissa, joissa työmarkkinajärjestöt ovat merkittäviä.

Niinistö sai enemmistön toisen kierroksen äänistä ainoastaan Vaasan ja Oulun vaalipiireissä, jotka ovat perinteisesti Keskustan vahvoja kannatusalueita. Sen sijaan Itä-Suomen keskustalaisista kunnista Niinistö ei saanut läheskään yhtä suurta kannatusta. Paloheimon mukaan tähän vaikuttaa suuresti eri alueiden poikkeavat poliittiset ilmastot.

– Erityisesti Pohjanmaalla vallitsee porvarillinen yhtenäiskulttuuri, kun taas Itä-Suomessa on ollut protestiliikkeillä, kuten SMP:llä, ja toisaalta SKDL:llä vahva kannatus. Idässä kynnys äänestää vasemmiston ehdokasta on alhaisempi.

Presidentti valittiin nyt kolmatta kertaa suoralla kansanvaalilla, ja joka kerta valituksi on tullut SDP:n ehdokas. Paloheimo näkee vaalitavassa joitakin mekanismeja, jotka saattavat vakiintua:

– Vaalitapaan on ikään kuin sisäänrakennettuna logiikka, joka yleisesti suosii kolmea suurta puoluetta. Vaalit ovat vahvasti menossa siihen, että ensimmäinen kierros on porvariehdokkaiden esivaali, ja toisella kierroksella on kysymys

siitä, pystyvätkö porvaripuolueet kokoontumaan yhteen. Jos vasemmiston ehdokasta ei ole toisella kierroksella, ehdokkaan kampanjan on täytynyt epäonnistua pahasti.

Kaksivaiheinen kansanvaali on vaikuttanut hyvin demokraattiselta tavalta valita presidentti, mutta silläkin on heikkoutensa.

– Vaalitavassa erityisen hämmentävää on se, että toiselta kierrokselta voi pudota ehdokas, joka voittaisi parivertailussa kaikki muut ehdokkaat, mutta ei saa silti riittävästi ääniä. Monia tutkijoita on viehättänyt ajatus siitä, että vaaleissa käytäisiin vain yksi kierros, jossa äänestäjä asettaisi ehdokkaat paremmuusjärjestykseen. Näin voitaisiin ilmaista eri preferenssejä, Paloheimo analysoi.

Toisen kierroksen aikana käytiin hyvin kiivasta keskustelua kampanjoiden yhteydessä ilmenneestä loanheitosta. Erityisesti SAK:n Niinistön vastainen kampanja herätti oudoksuntaa.

– Näissä vaaleissa käytettiin huomattavasti enemmän negatiivista kampanjointia kuin kuusi vuotta sitten. Molemmiin puolin oli erittäin hermostunut tunnelma, mikä johti vastustajan mollaamiseen. Onneksi Suomen poliittinen kulttuuri on kuitenkin vielä hyvin siistiä moniin muihin maihin verrattuna, Paloheimo toteaa.

Vaalikampanjat siirtyneet ammattilaisten käsiin

Jussi Westinen

Presidentinvaaleissa tuli selkeästi esiin tendenssi, jonka myötä vaalikampanjat ovat professionalisoitumassa: huoliteltu imago ja oikeanlaisten mielikuvien luominen ovat yhä merkittävämmässä asemassa.

– Järjestötoiminta ja puolueiden yhteiset tilaisuudet ovat vähentyneet huomattavasti. Kannattajat kohtaavat ehdokkaan yhä useammin sähköisissä viestimissä, mikä korostaa media-ammattilaisten roolia kampanjoissa, Paloheimo arvioi.

Paloheimon mukaan 1970- ja 1980-luvuilla alkaneet, sähköisiin viestimiin keskittetyt, kampanjat ovat hajautumassa uudelleen:

– Nyt on tulossa uusi aalto, jonka mukana internetsivut, blogit ja paikallinen toiminta ovat vahvistumassa. Täten kampanja jakaantuu pienempiin osiin.

Ehdokkaiden taustaryhmissä analysoidaan nykyään hyvin tarkasti myös erilaisia äänestäjäkuntia, joihin pyritään vaikuttamaan sopivilla teemoilla ja vaalistrategioilla.

– Ammatillaiset suunnittelevat kampanjan jakamalla äänestäjät neljään eri ryhmään. Ensinnäkin täytyy vedota niin sanottuihin varmoihin kannattajiin. Toiseksi

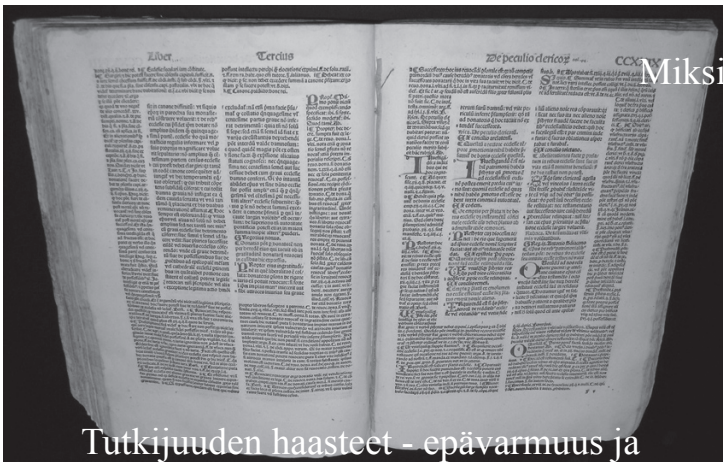

Vaalikampanjat suunnitellaan kohderyhmittäin, Paloheimo toteaa

epävarmat kannattajat täytyy saada vakuutettua, jotta he lähtevät vaaliurnille. Kolmanneksi pyritään laajentamaan kannattajakuntaa vetoamalla uusiin potentiaalisiin äänestäjiin. Viimeisenä

ryhmänä ovat äänestäjät, joihin ei kannata yrittää vedota, koska heidän äänten kalasteleminen on toivotonta, Paloheimo analysoi.

Seuraavassa Antissa: Suuri tutkijanumero

Tutkijuuden haasteet - epävarmuus ja muuttuva työympäristö

Miksi tutkijaksi?

ANTI 2/06

Mukana uusimmat tuulet politiikan tutkimuksen laitoksella:

Pukumiehiä ja casual-lookia

Viiksiä ja partoja

PIETARIIN KAUHIIT KASVOT

Ilona Vihonen

Vuosi sitten syksyllä lokakuisena maanantaina kävelin Gribajedovin kanaalin vartta yliopistolle. Kazanin tuomiokirkon kohdalla ylitin Nevskin ja jatkoin kanaalia pitkin Verikirkon ohi Kesäpuistoon, mistä yliopisto ei enää ollut kaukana.

Tuona aamuna Pietarin keskustassa oli hiljaista. Poissa olivat niin ihmiset, autot kuin valotkinikkunoista. Vietettiin Venäjän perustuslain päivää, vallankumouksen muistopäivän uuden ajan vastinetta.

Vaikka menneiden vuosien juhlallisuudet olivat karisseet romahduksen mukana, saivat ihmiset viettää vapaapäivänsä totuttuun tapaan. Vain historian opettajamme ei lämmennyt lomailulle: ”Paskat minä perustuslaista. Luento pidetään normaalisti.” Niinpä ryhmämme kokoontui opiskelemaan vallankumouksen historiaa samaan aikaan, kun muu kaupunki veteli sikeitä.

Pietaria on perinteisesti kutsuttu Venäjän eurooppalaiseksi kaupungiksi,

ikkunaksi länteen. Kaupungin keskusta on kauneudessaan ainutlaatuinen ja kulttuurihistoriallisesti korvaamaton. Myös vuoden 1917 vallankumous muistuttaa itsestään kaikkialla, neuvostoajasta puhumattakaan. Ulkomaisten vierailijoiden lisäksi kaupunki tulvii loma-aikoina venäläisiä turisteja, jotka tulevat matkojentakaa tutustumaan kulttuuripääkaupunkiinsa.

Elämä Pietarissa voi olla suhteellisen leppoisaa. Hintataso on länsimaalaiselle alhainen, laatutavaroita alkaa olla jo saatavilla, ja trendikuppilat ja -baarit leviävät kaupunkikuvaan, jota puolestaan kohennetaan jatkuvilla julkisivuremonteilla. Varhain aamusella kadut lakaistaan jätteistä puhtaiksi.

Myös muutama vuosi sitten paljon kohua herättäneet katulapset ja kerjäläiset ovat kadonneet, joskin jokunen vielä päivystää metroasemilla. Mutta nykyään kerjätään jo Hämeenkadulakin. Iltasella Tšaikovskin Joutsenlammen jälkeen on mukava pistäytyä ravintolaan

hyvälle illalliselle ja tilata pullollinen kuohuviiniä.

Illuusio on kuitenkin säröjä täynnä. Junaratojen varsien hökkelit ja lähiöiden leikkipuistot on suihkuttu täyteen hakaristejä. Porraskäytävästä löytyy huumeneuloja. Baarissa tapaavat parikymppisen sotaveteraanin. Välttelet miliisiä ja kaikkia muitakin epäilyttävän näköisiä tyyppejä, ja taas kerran lasket rahojasi kauppareissun jälkeen, koska olet varma, että sinua kusetettiin juuri.

Vähitellen käy selväksi, että Venäjän ylpeys, ikkuna Eurooppaan, on lähinnä kulissi, jonka koristeellisuuden taakse kaikki yhteiskunnan ongelmakohdat pyritään kätkemään. Pietari myös muuttuu kohisten, ja muutos etenee markkinatalouden ehdoilla. Länsimaiden lipunkantajat - McDonald's ja Pizza Hut - ovat jo asettuneet tiukasti sijoilleen

Rabbe Grönblomin pitäessä perää. Amerikkalaisten pikaruokaketjujen asema vapauden symboleina on pitkään ollut kiistaton.

Mutta ihmiset saavat nauttia liberalismista varsin valikoiden. Hinnat nousevat ja sosiaaliedut karisevat samalla, kun vaalien demokraattisuuden ja lehdistön vapauden kanssa on vähän niin ja näin.

Edes Putin ei ole voinut välttää arvostelulta - siitä kertoi massojen vyöry kaduille, kun kansa ilmaisi mielipiteensä alhaisista eläkkeistä ja menetetyistä sosiaalietuuksista. Putinin hurja suosio väistyy vähitellen politiikkaan kohdistuvan kasvavan kyynisyyden tieltä. Turvattomuus on jatkuvasti läsnä, koska yhteiskunnalliset instituutiot ovat niin heikkoja.

Viime vuonna perustuslain päivä jäi myös historiaan. Vastineeksi Venäjällä vietetään nyt muutamaa päivää aikaisemmin kansan yhtenäisyyden päivää. Kansa, joka syrjäytyy Pietarin lähiöihin, osoittaa mieltään Moskovassa, kapinoi viranomaisia vastaan Marin tasavallassa ja kituu federaation sotilaiden raiskaamana Tšetšeniassa.

Sitkeääporukkaa, jamyöskoko Venäjällä oleilun suola. Sydämellisempää väkeä saa hakea. Ja siinä, missä suomalaiset eivät, venäläiset ovat aina osanneet nauraa itselleen ja maalleen. Mitäpä muuta voi tehdä?

Lopetan siis venäläisittäin anekdoottiin, jonka ikäiseni pietarilainen poika minulle kertoi. Venäjän ikiaikainen symboli, kaksipäinen kotka, on aina parhaiten kuvannut valtakunnan tilaa - yksi pää katsoo vasemmalle, toinen oikealle, mutta kukaan ei katso eteenpäin - sinne, minne mennään.

Kun Iltakoulu teatteriin lähti

Ilona Vihonen

Koleana syyskuun torstai-iltana Tampereen ylioppilasteatterin eteen kerääntyi joukko iltakoululaisia. Silloisen hallituksen kulttuurivastaava Maiju onnistui haalimaan toistakymmentä politiikan opiskelijaa ylioppilasteatterin ”Mies yli laidan” -näytelmän viimeiseen näytökseen.

Outoa väkeä, tuumi moni. Kovin harva vielä tunsu toisiaan, mutta näinhän sitä tutustuu. Vähitellen varovainen jutustelu

Mies, joka jää isyyslomalle epäilemään omaa miehisyyttään ja pakenemaan haaveisiinsa. Vaimo, joka aloittaa työt ja siksi kokee olevansa huono äiti. Sitten on miehen vanhemmat: rintasyövän sairastanut äiti, avioliittonsa masentama päällepäsmäri. Isä taas ei ole vuosiin liikahtanut sohvaltaan ”selkävaijojensa” takia. Isä-poika-suhde ei toimi, kuinkas muuten.

Tärkeitä kysymyksiä, totta, mutta vaatisivat jokainen vähän enemmän tilaa.

Näyttelijät olivat onneksi oivallisia, mikä toi esitykseen tosielämän makua. Valitettavasti yhteenkään roolihenkilöön ei juuri ehditty syventyä. Jokainen sai lyhyen monologin ajan purkaa sisintään, minkä jälkeen taas törmäiltiin keskenään.

Mutta miksi välillä leikittiin kanoja? Koska se näyttää hassulta?

Esityksen jälkeen on kiire kotiin, ja porukka hajoaa nopeasti tahoilleen. Muutama iltakoululainen viivähtää vielä hetkeksi tuomitsemaan:

Maiju: Vähän ehkä rasittava kokemus.

Anne: Yllättävän paljon niin kuin omasta elämästä... tai ei omasta, mutta sillä lailla, todellista.

Maria: Aika vakavat aiheet...

Anne: Niin, hauska, mutta... mieleen tuli väkisin, että voi paska - näinkö tässä elämässä käy?

Katri: Joo, aika karu, mutta toisaalta lämminhenkinen.

Anne: Kukaan vaan ei ymmärrä toista.

Joku esittää toiveen, että tällaista voisi toistekin lähteä katsomaan.

levisi yli vuosikurssirajojen.

Vierasta kulttuuriväelle oli myös illan näytelmä. ”Niin, tota, tietääkö joku, mistä tässä on kyse?” ”Se kertoo näyttelijästä”, tiesi Joonas.

Katsomon täytyttyä, ja ensimmäisten vietyä tyynylliset paikat, päästiin asiaan saman tien. Yleisö sai purtavakseen tarinan, jonka juonteet seurasivat toisiaan kuin kirjoitukset Kodin Kuvalehden lukijapalstalla: liekö montakaan yhteiskunnallista tai sosiaalista ongelmaa, jota tässä näytelmässä ei olisi käsitelty.

HYPPY ry

Pirkanmaan yhteiskunta- ja hallintotieteiden opiskelijat Hyppy ry on keväällä 2005 perustettu Suomen Valtiotieteitä Opiskelevien Liitto SVOL ry:n Tampereen paikallisyhdistys. Hyppy ry toimii yhteiskunta- ja hallintotieteiden opiskelijoiden yhteistoimintajärjestönä, jonka tarkoituksena on edistää opiskelijoiden ja työelämän suhteita. Yhdistys haluaa tarjota mielekästä toimintaa niin uusille kuin vanhoillekin opiskelijoille. Hyppy ei kerää jäsenmaksua, vaan yhdistyksen jäseniä ovat automaattisesti kaikki SVOL:n jäsenmaksun maksaneet opiskelijat.

Hypyn toiminta on työelämäpaineista. Jo opiskelujen alkuvaiheista alkaen on opiskelijoiden kiinnostus tulevaisuuden työmahdollisuuksia kohtaan suuri, ja

	Pirkanmaan yhteiskunta- ja hallinto- tieteiden opiskelijat
liity infolistalle: lähetä viesti osoitteeseen katri.saukkonen@uta.fi	
lisätietoa toiminnasta ja yhteydenotot: PJ Krista Brandt krista.brandt@uta.fi	
Sihteeri Saara Simonen saara.simonen@uta.fi	

etenkin siirtymävaiheessa opinnoista työelämään olevia työmarkkina-asiat askarruttavat. Kuten niin monesti olemme kuulleet, ei yhteiskunta- ja hallintotieteellinen koulutus valmista mihinkään yksittäisiin tehtäviin vaan tutkinnot tarjoavat laajat suuntautumismahdollisuudet lukuisiin eri töihin eri aloilla. Mahdollisuuksien moninaisuus ja epätietoisuus omasta sijoittumisesta työmarkkinoille voi kasvaa ahdistukseksi asti, sillä yhtäläistä polkua ja varmoja vinkkejä työllistymiseen ei ole, eikä tehtävän työn ja koulutuksen välillä ole välttämättä aina nähtävissä suoraa yhteyttä.

Tietoa työelämän mahdollisuuksista on siis koottava monista eri lähteistä. Yhteiskunta- ja hallintotieteilijöille, joiden keskeisintä osaamista ovat erinomaiset tiedonhankintataidot ja analyttinen ajattelutapa, ei tehtävä varmastikaan ole mahdoton. Hyppy haluaa kuitenkin helpottaa tätä tehtävää tarjoamalla omalta osaltaan tietoa ja tapahtumia opiskeluun ja työelämään liittyen. Työelämäpäivissä, ekskursioilla ja saunailloissa on mahdollisuus kuulla työelämässä jo olevien kokemuksia, kasvattaa

työelämätietoutta ja jakaa tunteita muiden samassa tilanteessa olevien nuorien kanssa. Ja vaikka sijoittuminen työelämään ei huolettaisikaan, kannattaa työmarkkina-asioista silti kiinnostua. Työelämän pelisäännöt on töihin haluavien tunnettava, jotta omista eduistaan työntekijänä pystyy huolehtimaan.

Ensimmäisenä toimintasyksynään Hyppy järjesti saunailan ja työelämäpäivän. Saunailta oli yhdistyksen aloitustapahtuma, jossa kerrottiin yleistä tietoa niin Hypystä kuin SVOL ry:stäkin. Marraskuussa työelämäpäivässä taas kuulimme kolme erilaista uratarinaa: opiskeluistaan, työllistymisestään ja työtehtävistään oli kertomassa toimittaja, tutkija ja kunnanjohtaja. Molempiin tapahtumiin osallistui mukava määrä kiinnostuneita opiskelijoita, ja työelämäpäivän palautteen mukaan Hypyn järjestämälle toiminnalle tuntui olevan tarvetta.

Nyt keväällä luvassa on ekskursio Helsinkiin ja tapahtuma valmistumassa oleville opiskelijoille. Tietoa näistä tapahtumista saa parhaiten Hypyn omalta tiedotuslistalta. Yhteiskunta- ja hallintotieteiden opiskelijoilla on myös hyvä mahdollisuus vaikuttaa siihen, millaisia tapahtumia Hyppy jatkossa järjestää. Nuoren yhdistyksen toiminta on vielä muotoutumassa, ja kuulemme mielellämme ajatuksiasi ja palautettasi toiminnasta. Mikäli sinua kiinnostaa tulla mukaan suunnittelemaan ja toteuttamaan tapahtumia, onnistuu sekin. Kaikki kiinnostuneet otetaan avosylin ja lämpimästi mukaan järjestelytiimeihin!

Hyppy-pj Krista Brandt

Yliopistoneitsyiden raportti ravintola Iltakoulusta

Hanna Haapakoski
Maija Meriläinen
Anni Valovirta

Johdanto: Kuntamarkkinoiden aikaan neidit Hanna Haapakoski, Maija Meriläinen ja Anni Valovirta päättivät tutustua Iltakoulun nimikkobaariin ravintola Iltakouluun. Jostain kumman syystä illan tapahtumat piti kirjoittaa ylös ja julkaista Antissa sellaisenaan. Joitain kohtia on sensuroitu ”yleisen järkevyyden nimissä”. Olkaa hyvä.

-vain täytettyjä eläimiä, ei täytettyjä presidenttejä
-sinisorsat juovat haalaria-väärinpäin... salmaria
-...ja sinipukuiset saapuvat paikalle.
-olut halvahkoa kuin (sensuroitu yleisen järkevyyden nimessä)
-ikähaitari 20-61 vuotta. Baarin tunnuksena kukko – mutta sehän on enemmän aamun symboli kuin illan?
-listalta löytyy lonksua
-musiikki hiljaista mutta rytmikästä
-baarijakkaroita ei voi liikutella.
-kehystetyn puun latvassa on ahven.
-emme tiedä onko merikukalla ja hjalliksella yhteishuoltajuus.
-vilahti miehen vaalea hiuspehko joka näytti epäilyttävästi Juho-Matti Paavolalta – painui suoraan naisten vessaan. Valovirta seuraa perässä ja raportoi... Tutkimusretkeä seurataan jännittynein mielin, paljastuuko herra emerituksen salattu kaksoiselämä...?
-retkikunta on hiukkasen pettynyt, ilmasen viinan tarjoaja teki oharit.
-yhdessä vessoista jatkuvapunainen ”valo”. ONKO SIELLÄ JUHIS, HAAMU, VIRSIKIRJAVAIPUAISSET STRINGIT?
-kello lähestyy puolta yötä ja tunnelma on odottavan jännittynyt kun sade piiskaa ikkunoita ja taivas lyö tulta – kyllä lyö!
-diablo?
-iltakoulussa puhutaan hämmäntävää jargonia ”baabelin Maija valmiina tulkkamaan” onko se ”stadia” vai ”lontoota”?
-puukottaa selkään kuin (sensuroitu yleisen järkevyyden nimessä).
-on synkkä ja myrskyinen yö – ilmaisen viinan tarjoaja on ihan aikuisten oikeesti tehnyt oharit!!!! PRKL! Se haukutaan huomenna.

-iltakoulun delegaatio ikävöi savukkeita, 2/3 ainakin.
-Saimi n. ei ole IN tässä pöydässä.
-päättämme siirtyä KOLA nimiseen juottolaan.

-Kolassa on liian hiljaista ik:laisten naurunräkätyselle/huonoille jutuille. Kalja on laimeaa kuin (sensuroitu yleisen järkevyyden nimessä) huumorintaju – puhumattakaan (sensuroitu yleisen järkevyyden nimessä) viehätysvoimasta!
-punaisesta T-paidasta ei näy veri
-1/3 himoitsee tupakkaa. 1/3 vähän 1/3 ei.

-2/3 on pettynyt olueen. hölökunta vaihtunut sisustus ei – tuli komennus vessaan. huomioi WC seinän sisustus!
-aiemmin illalla olimme melkein sukua julkiksille ja 2 vuotta sitten 1/3 ei kerran antanut lääketehaan koekaniinille.
-pihtaaminen on vuoden trendi-ilmiö!
-”naisesta sisään niin pääset vessaan”
- ”juokse sisään ja kuse tiskin taa!” Näin merkkäat naisten & miesten vessat Loogisesti! Haapakoski astui Naisesta sisään ja 1/3 delegaatiosta/Delegaatti (eräs) pohtii aivoja ja FISSIOTA. SYNTYY

ainejärjestöjen Jäsen Valovirta haluaa

NÄLKÄ

Delegaatio käy debattia murteiden status quosta ja haaveilee kaljalautasesta

UUSI OTSIKKO – KA... KIERROS!
(viera... 2/3 vieraalla maaperällä, 1/3 haluaa tupakkaa)
1 tuopillinen on 12 snapsia (0,48litraa = 12x0,04 litraa)
10x0,04=0,4 => yksi häviää pelissä

Delegaatio keskustelee jalka- ja kokolattiamatto/betonivaivoista

Aspesti=Insesti

->delegaatio suunnittelee homobaari...in menoa

->delegaatti joi lärvilautasen oluita, eli snapsilasillisia oluita, 3+3+4=10. HIHHEI! Känni!

-Haapakosken (1/3) äkillisen allergiareaktion takia siirrymme homobaariin lähiaikoina.

-poika tuli juttelemaan. paikallisten kanssa voi kommunikoida.

-keskusteltuamme miehistä, lähdemme homobaariin.

-Poika: kolabaari on kuin uimahalli (laattaa) se haluaa hypätä lastenaltaaseen pelaamaan flipperiä

-yhteispäätöksellä Herralle tarjotaan 1 snapsi. Herra vikittelee 1/3. Herra = lattiapuolenpoika tarjosi 1/3:lle 1/3 savukkeen

-vettä ja fairya -> LAPINKULTAA -> vetinen maku! jei – huijaus onnistus!

-LEPAKKOMIES

ei laske olutta snapsilaseihin. Lärvilautasten loppu tällä erää.

-3/3 =1 teeskentelee viinanjuontia oluella/siiderillä

Lepakkobaari

Ei saa olutlautasta!

Puhe kääntyy pätiöihin

Delegaatit eivät enää tunne omia jalkojaan (johtuu päivän seisoskelusta, ei runsaasta alkoholin määrästä. toim.huom.)

-epätrendipaskajahomopaikka (anteeksi edelliset)

viimein on aika juoda viimeiset snapsit

vaunu on täynnä sponsseja

-stuubi on päivän sana.

ILTAKOULU RY. 2006